

Ένας προορατικός Γέροντας, ο άγ. Γεώργιος Καρσλίδης

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο μακάριος Γέροντας Γεώργιος καταγόμενος από τον Πόντο γνώρισε από πολύ νωρίς την ορφάνια και την μοναξιά. Μετά από διώξεις και φυλακίσεις από το άθεο καθεστώς της Γεωργίας, φθάνει στην Ελλάδα, όπου ζώντας ασκητικά και με θερμή πίστη, χαριτώνεται ο ταπεινός και άξιος λειτουργός του Υψίστου με χαρίσματα διακρίσεως, διοράσεως, προοράσεως και προφητείας.

Συμπληρώνονται εφέτος 46 έτη από την μακαρία εκδημία του αιιδίμου πατρός Γεωργίου, που γεννήθηκε στην Αργυρούπολη του Πόντου το 1901. Νωρίς ορφάνεψε και την ανατροφή του ανέλαβε η ευλαβής γιαγιά του. Μετά τον θάνατο της γιαγιάς του και της αδελφής του αναχωρεί με τον παπού του για το Ερζερούμ, την Θεοδοσιούπολη της Μεγάλης Αρμενίας. Ο θάνατος και του παπ πού του και η κακομεταχείριση του αδελφού του τον φέρνουν στα μέρη του Καυκάσου Μόνος, φτωχός, πονεμένος κι αναγκεμένος, συντροφεύόμενος από αγίους σε όνειρα και

οράματα, φθάνει στην Τυφλίδα της Γεωργίας και οδηγείται από τον εκεί επίσκοπο στην Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής. Ενδύεται το τίμιο του μοναχού ένδυμα στην ηλικία μόλις των εννέα ετών. Θα το διατηρήσει επί μισό αιώνα.

Η κουρά του

Αγάπησε την άσκηση και την προσευχή από παιδί. Στις 20 Ιουλίου 1919 κείρεται μοναχός και από Αθανάσιος ονομάζεται Συμεών. Κατά την ώρα της κουράς του λέγεται πως οι καμπάνες σήμαιναν μόνες τους.

Στην Μονή συνάντησε έναν θείο του επίσκοπο, που τον βοήθησε πνευματικά. Το άθεο καθεστώς της επανάστασης του 1917 δίωξε την Εκκλησία, τον κλήρο και τον μοναχισμό. Μαζί με άλλους μοναχούς της μονής του φυλακίσθηκε σε μια ανήλια και υπόγεια φυλακή, απ' όπου περνούσαν υπόνομοι. Υπέμεινε μεγάλες και φρικτές κακουχίες με ελπίδα στον Θεό. Πολλοί αδελφοί του τελείωσαν μαρτυρικά τον βίο τους εκεί. Με την βοήθεια της Παναγίας γλύτωσε από βέβαιο θάνατο. Στις 8 Σεπτεμβρίου 1925 χειροτονήθηκε ιερέυς κι ονομάσθηκε Γεώργιος. Λειτουργούσε στα γεωργιανά.

Σύντομα απέκτησε φήμη διακριτικού, διορατικού και προορατικού Γέροντος. Πολύς κόσμος ερχόταν από μακριά για να γνωρίσει και να συμβουλευθεί τον νεαρό ιερομόναχο. Το 1923 από την Τυφλίδα μεταβαίνει στο Σουχούμ. Στις συχνές θείες λειτουργίες του μνημόνευε πολλά ονόματα. Στο κελλί του μελετούσε και προσευχόταν συνεχώς. Η εγκράτεια, η άσκηση, η αγρυπνία και η νηστεία ήταν αδιάκοπες. Οι προφητείες του εκπληρώνονταν. Όλοι τον πλησίαζαν ως άγιο. Το 1929 καταφέρνει να έλθει στην Ελλάδα.

Άφιξη στην Ελλάδα

Δοξάζει τον Θεό για την σωτηρία του. Ο Πόντος, η Γεωργία και η Ρωσία μένουν στην μνήμη του ως τόποι αγώνων, μαρτυριών και θυσιών. Από την Θεσσαλονίκη, όπου φθάνει στις 19 Οκτωβρίου 1929, μεταβαίνει στην Κατερίνη και στα χωριά Αλώνια και Κούκκος, Μικρό Δάσος του Κιλκίς και τέλος το 1930 στην Σίψα της Δράμας. Οι κακουχίες της φυλακής της Γεωργίας τον είχαν αφήσει ημιπαράλυτο,

πολύ αδύναμο και πολλές φορές δυσκολευόταν πολύ να περπατήσει, ώστε τον σήκωναν στα χέρια, για να μετακινηθεί.

Όλη η περιουσία του ήταν λίγα εκκλησιαστικά βιβλία στην γεωργιανή γλώσσα, ιερατικά άμφια, εικόνες και μέρος των λειψάνων της αδελφής του Άννας. Κόσμος πολύς αρχίζει να τον πλησιάζει για να βοηθηθεί. Ο φιλόθεος, φιλάγιος, φιλάδελφος και φιλάνθρωπος πατήρ κάνει παρακλήσεις, εξομολογεί και νουθετεί. Το 1938 κτίζει το μοναστηράκι της Αναλήψεως. Εκεί θα λειτουργεί, θα εξομολογεί, θα κηρύττει, θα προλέγει, θα θαυματουργεί επί μία ολόκληρη εικοσαετία. Ο ναός και το κελλί του γίνονται κολυμβήθρα Σιλβάμ για σωματικές και ψυχικές ασθένειες πολλών.

Μεταβαίνει προσκυνητής στα Ιεροσόλυμα και το Άγιον Όρος κι έχει συναντήσεις με ιερές μορφές, που τον πείθουν να μείνει εκεί που είναι, γιατί έχει μεγάλη ανάγκη ο πιστός λαός την παρουσία και την μαρτυρία του. Το 1941 κατά θαυμαστό τρόπο σώζεται από βέβαιο θάνατο από τους Βούλγαρους, που τον είχαν συλλάβει προς εκτέλεση. Όλη η ζωή του κυλά μέσα σ' ένα συνεχές θαύμα. Με την βοήθεια του αγίου Νικολάου θεραπεύεται, ώστε να μπορεί κάπως ν' αυτοσυντηρείται.

Πάντα λιτός, απλός, νηστευτής, άγρυπνος, φιλάσθενος και δεόμενος. Λιγομίλητος, προσεκτικός, αυστηρός και σοβαρός. Σε μεγάλη ανάγκη επισκεπτόταν φτωχούς κι ασθενείς. Είχε βοηθηθεί ο ίδιος κι έτσι μπορούσε να βοηθήσει και τους άλλους.

Κατά την αγία προσκομιδή μνημόνευε χιλιάδες ονόματα ζώντων και κεκοιμημένων. Μάλιστα σημείωνε ορισμένα και στο τέλος της θείας Λειτουργίας καλούσε ιδιαίτερα τους συγγενείς και τους έλεγε τα προβλήματα των ζώντων ή των κοιμηθέντων και πως τέλειωσαν τον βίο τους. Καθαροί και αθώοι άνθρωποι τον έβλεπαν ως λειτουργό να μην πατά στην γη.

Στις αναίμακτες θείες ιερουργίες ήταν φωτεινός, ειρηνικός και χαρούμενος. Συλλειτουργούσε με αγίους. «Σπάνια λειτουργώ μόνος μου», έλεγε ο Γέροντας. Είχε ιδιαίτερη ευλάβεια στην Παναγία, στον Τίμιο Πρόδρομο και τον άγιο Γεώργιο! Πολλούς ασθενείς κι αναγκασμένους ανθρώπους τους έστελνε σε διάφορους αγίους και με την ευχή του γίνονταν καλά. Από ταπείνωση δεν ήθελε να τιμάται η αναξιότητά του, αλλά να δοξάζεται ο Θεός από τους αγίους του. Τους αγίους ονόμαζε μουσαφίρηδες. Είχε την χάρη να βλέπει την ψυχική κατάσταση των εκκλησιαζομένων.

Ο Γέροντας ήταν αυστηρός τηρητής των Ιερών Κανόνων της Εκκλησίας. Δεν ήταν εύκολος σε ανεπίτρεπτες «οικονομίες». Γινόταν πιο αυστηρός στους

αμετανόητους. Το λειτούργημα του Πνευματικού το είχε πολύ υψηλά και το είχε λάβει πολύ σοβαρά. Δεν ήθελε οπαδούς να τον κολακεύουν. Είχε πάντα μια διακριτική αυστηρότητα. Αποσκοπούσε συστηματικά στην ταπείνωση του εξομολογουμένου, στην αληθινή συντριβή και μετάνοια προς σωτηρία ψυχών αθανάτων.

Ο χαρισματούχος ποιμένας

Η θερμή πίστη, η ασκητική βιοτή, η καθαρή ζωή χαρίτωσαν τον ταπεινό κι άξιο λειτουργό του Υψίστου με χαρίσματα διακρίσεως, διοράσεως, προοράσεως και προφητείας. Ο Θεός φώτιζε τον μακάριο Γέροντα έτσι που τα μακρινά και τα παρελθόντα να τα βλέπει ως πλησίον και παρόντα, όπως και άλλοτε τα μέλλοντα, καθώς διηγούνται με θαυμασμό πολλά πνευματικά του τέκνα. Μερικοί που αμφέβαλλαν για τα χαρίσματα του Γέροντα δεν αργούσαν, όταν τον γνώριζαν καλά, να διαπιστώσουν πως πράγματι ήταν αληθινός άνθρωπος του Θεού. Ο Γέροντας χρησιμοποιούσε τα χαρίσματα προς βοήθεια και σωτηρία των ψυχών κι όχι για να εκθέσει και ντροπιάσει ανθρώπους ή να καυχηθεί και να προβληθεί ο ίδιος. Με δάκρυα πολλά μιλούσε καθαρά για τα επερχόμενα δεινά· την κατοχή του 1940, την επιδρομή των Βουλγάρων, τον εμφύλιο πόλεμο. Διάβαζε τις καρδιές των ανθρώπων σαν ανοιχτό βιβλίο. Για να διατηρείται στην ταπείνωση, μερικές φορές προσποιόταν μωρία, διά Χριστόν σαλότητα. Η αρετή θέλει πολύ κόπο για ν' αποκτηθεί και περισσή τέχνη για να διαφυλαχθεί.

Ο Γέροντας στο ποιμαντικό του έργο έδειχνε ιδιαίτερη προσοχή στις γυναίκες, που λόγω του πλούσιου συναισθηματικού τους κόσμου εύκολα υπερβάλλουν στις τιμές των άλλων. Ήταν διακριτικά αυστηρός μαζί τους. Έκρυβε όμως μια καρδιά με μεγάλη αγάπη για όλους. Η ελεημοσύνη του ήταν πάντοτε μυστική. Μόλις σκοτείνιαζε έστελνε κρυφά μ' έμπιστους δικούς του ανθρώπους αναγκαία τρόφιμα και ρούχα στα σπίτια των φτωχών. Παρηγορούσε τους πενθούντες και φρόντιζε προσεκτικά τους νεκρούς. Αγαπούσε τα παιδιά, τα συμβούλευε στοργικά και τους μοίραζε απλόχερα δώρα. Έκρυβε πάντα τον εαυτό του και δεν ήθελε να φαίνεται και να τιμάται. Ο Γέροντας δεν ήθελε κανένας να φύγει από το μοναστήρι νηστικός. Μαγείρευε, φούρνιζε ψωμί και μοίραζε σε όλους ευλογία. Ήταν εργατικός, ακούραστος, ελεήμων και φιλόανθρωπος.

Οι πιστοί έτρεφαν για όλα αυτά σεβασμό και αγάπη στον Γέροντα. Δεχόταν την αγάπη των τέκνων του, αλλά δεν την προκαλούσε και δεν την επιθυμούσε. Ήταν ταπεινός κι αγαπούσε ιδιαίτερα να μιλά για την αγία ταπείνωση. Ζούσε τελικά σε μια ιερή μοναξιά. Οι πολλοί των ανθρώπων δεν τον κατανοούσαν και μερικοί μάλιστα τον παρεξηγούσαν. Λίγοι μπορούσαν να καταλάβουν καλά το βάθος της πνευματικότητας του.

Η κοίμησή του

Προείδε και προείπε επακριβώς το μακάριο τέλος του. Προετοιμα-σμένος από καιρό το ανέμενε με περισσότερη προσευχή δίνοντας τις τελευταίες συμβουλές στ' αγαπητά πνευματικά του τέκνα. Τρεις μέρες πριν τον θάνατο του τελέσθηκε το μυστήριο του ιερού ευχελαίου. Μετάλαβε των αχράντων μυστηρίων. Συγχώρεσε, ευλόγησε κι ευχήθηκε όλους. Κοιμήθηκε στις 4 Νοεμβρίου 1959. Οι τελευταίες λέξεις που ακούσθηκαν από τα χείλη του ήταν: «Της ευσπλαγχνίας την πύλην άνοιξον, ευλογημένη Θεοτόκε».

Ένα ορφανεμένο, πενθηφόρο κι απαρηγόρητο πλήθος τον ακολούθησε στην τελευταία κατοικία του, πίσω από τον ιερό ναό της Αναλήψεως, όπου λειτουργούσε επί τριάντα περίπου χρόνια. Το πρόσωπο του ήταν ειρηνικό, ιλαρό και φωτεινό. Το νεκρό του σώμα ευλύγιστο, όπως των Αγιορειτών. Τα δύο κυπαρίσσια πλάι στον τάφο του λύγισαν σαν για να τον προσκυνήσουν, όπως είχε προείπει, και πολλά πουλιά συνάχθηκαν την ώρα της ταφής του, δίχως να φοβούνται τον πολύ κόσμο. Όλοι ήταν πλέον βέβαιοι ότι κηδεύεται και θάβεται ένας άγιος, ζήτησε να τον θάψουν με τα άμφιά του, τον σταυρό του και τα λειτουργικά του βιβλία που είχε από την Γεωργία.

Τεύχος 17ο, Περιοδικό Πεμπτουσία, σελ. 116-123, Απρίλιος - Ιούλιος 2005

[Στο κείμενο του π. Μωυσή ο άγιος Γεώργιος αναφέρεται ως Γέροντας, γιατί δεν είχε γίνει ακόμη η κατάταξή του στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας]